

Arrest

nr. 175 505 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 21 april 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2016 met referthenummer 61984.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 oktober 2011 dient de verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Caïro een visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 9 november 2011 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een visum type C.

1.2. De verzoeker komt op 11 december 2011 België binnen, en vraagt op 13 december 2011 asiel aan. Op 5 maart 2014 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 124 984 van

28 mei 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.3. Op 18 juni 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 juli 2014 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Op 28 juli 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 september 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

1.5. Op 3 december 2014 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 28 januari 2015 neemt de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.6. Op 17 maart 2015 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 25 maart 2015 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 147 331 van 8 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.7. Op 13 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 162 315 van 18 februari 2016 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8. Op 23 oktober 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 15 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot deze en de in punt 1.7. bedoelde aanvraag tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 21 april 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2015 (vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.02.2016) en op 23.10.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.04.2015 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde mevr. T. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de

bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Arbeidsovereenkomst dd. 16.07.2014 en loonfiches op naam van een derde, zijnde de broer van betrokkene, voor de periode december 2014 - mei 2015.
- Attest OCMW Lanaken dd. 04.05.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving.
- Attest dd. 18.05.2015 van de Egyptische autoriteiten waaruit blijkt dat de tewerkstelling van betrokkene als bestuurder werd stopgezet op 27.11.2011; attest dd. 11.05.2015 van de Egyptische autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene niet gekend is als wanbetaler; attest dd. 18.05.2015 van de Egyptische autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit op het grondgebied van Port Said; attest dd. 18.05.2015 van de Egyptische autoriteiten waaruit blijkt dat betrokkene niet gekend is in de registers van de uitgesproken faillissementen. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was, en bijgevolg over een inkomsten beschikte, in Egypte tot voor zijn vertrek naar ons land eind 2011. Tevens blijkt uit deze documenten niet afdoende dat betrokkene geen eigendommen heeft; het attest doet enkel uitspraak over de situatie in Port Said.
- Een verklaring op eer, ongedateerd, door mevrouw M. T. (...) (referentiepersoon) waarin deze o.a. verklaart gedurende 4 jaar (van 2008 t.e.m. 2011) iedere maand 150 euro gestuurd te hebben naar betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van deze financiële transacties.
- Document Western Union en bijbehorende email waaruit blijkt dat betrokkene op 20.04.2011 een geldstorting ontving vanwege een derde, zijnde zijn broer: uit dit document blijkt niet dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon. Voor zover dit document toch dient aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat louter 1 geldstorting van 4 jaar geleden, onvoldoende is om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was de referentiepersoon.
- 'Foreign Exchange Receipts' (Thomas Cook) dd 25.10.2011 op naam van betrokkene: deze documenten hebben geen enkele link met de referentiepersoon, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was de referentiepersoon.

Artikel 47/3, §2 stelt dat 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.'

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag in 2011 over inkomsten zou beschikken uit zijn zelfstandige activiteit. Dit kan een indicatie zijn dat betrokkene niet ten laste was van het gezin van de referentiepersoon.

Tevens wordt niet afdoende aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt:

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie."

Verzoeker heeft de Egyptische nationaliteit, doch verblijft sedert geruime tijd in België bij zijn broer en schoonzus, zij draagt de Nederlandse nationaliteit.

Aldus deed verzoeker op 23.10.2015 een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Dat verzoeker echter dd. 21.04.2016 een beslissing ontving , waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt:

"(...)"

Verzoeker legt verschillende bewijzen voor die afgeleverd werden door de Egyptische autoriteiten. Er wordt bezwaarlijk gesteld dat het attest van de Egyptische autoriteit, waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerend goed bezit op het grondgebied van Port Said, niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat verzoeker geen eigendommen bezit. Verzoeker is geboren en opgegroeid in Port Said, omwille van zijn financiële moeilijke situatie heeft verzoeker zich nooit naar elders kunnen verplaatsen. Verzoeker heeft geen eigendommen in de stad waar hij altijd geleefd heeft, laat staan dat hij eigendommen heeft buiten de stad. Uit de financiële precaire situatie van verzoeker is het ook duidelijk af te leiden dat hij geen kapitaal heeft om eigendommen aan te kopen.

Tevens heeft verzoeker een attest neergelegd waaruit blijkt dat hij werkzaam was als bestuurder tot 27.11.2011. Verzoeker is in Egypte inderdaad voor een periode tewerkgesteld geweest, het inkomen dat hij hieruit verkreeg was zeer beperkt waardoor hij nog steeds afhankelijk was van referentiepersoon, deze stuurde verzoeker van 2008 tot en met 2011 maandelijks 150 euro. Verzoeker bevond zich in een precaire financiële situatie waardoor hij moest rekenen op steun van zijn familie, waaronder zijn broer en schoonzus.

Verwerende partij moet wel degelijk rekening houden met de verklaring op eer van referentiepersoon, daar de wet stelt dat bij ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheden, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Dat het om een manifeste onredelijke en onjuiste beslissing gaat.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt omwille van zijn precaire situatie geen eigendommen te hebben in zijn stad van herkomst, laat staan buiten die stad. Hij beaamt werkzaam te zijn geweest in Egypte tot 27 november 2011, doch stelt dat het inkomen dat hij daaruit verwierf zeer beperkt was waardoor hij nog steeds maandelijks 150 euro van zijn broer kreeg tussen 2008 en 2011. Hij vervolgt dat verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met een verklaring op eer, daar de wet stelt dat bij ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheden het feit dat hij ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie bewezen kan worden door elk passend middel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij in het verleden slechts één geldstorting ontving, uitgaande van zijn broer, op 20 april 2011. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat die geldstorting zou zijn uitgegaan van de referentiepersoon, zoals wordt gemotiveerd in de voorliggende beslissing. Bovendien gaat het om slechts één geldstorting van vier jaar geleden, wat onvoldoende is om aanvaard te kunnen worden als afdoende bewijs dat verzoeker in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon. Uit de door verzoeker overlegde documenten is trouwens gebleken dat hij in het verleden in staat was om te werken, hij er tot vóór zijn vertrek naar België gewerkt heeft en zodoende over inkomsten beschikte. Hij toont niet aan arbeidsonbekwaam te zijn. Daarenboven is uit het administratief dossier gebleken dat verzoeker eerder heeft toegegeven in zijn land van herkomst steun van familie te hebben genoten, waaruit blijkt dat hij niet uitsluitend op financiële steun van de referentiepersoon moest rekenen.

Aangaande de verklaring op eer m.b.t. de maandelijks geldstortingen tussen 2008 en 2011, dient te worden opgemerkt dat dit niet met een begin van bewijs wordt aangetoond. Er wordt geen enkel bewijs van een financiële transactie voorgelegd, waardoor de verklaring op eer derhalve ook niet op zijn feitelijke en waarachtigheid getoetst kan worden, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Aangaande het bewijs van onvermogen in Egypte, het land van herkomst, legt verzoeker enkel een bewijs van onvermogen voor uit zijn stad van herkomst dat echter geen melding maakt van de rest van Egypte. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het onmogelijk zou zijn om een dergelijk bewijs van onvermogen in het land van herkomst te kunnen bemachtigen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoeker overgemaakte documenten werden beoordeeld door de verwerende partij. Verzoeker maakt, met zijn betoog dat geen zorgvuldig onderzoek geleverd zou zijn naar zijn situatie, niet aannemelijk dat bepaalde elementen werden veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1 en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoeker niet “afdoende (heeft) aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen (heeft) voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de

referentiepersoon" en dat door de verzoeker evenmin *"afdoende aangetoond (wordt) dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon"*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en bevat een motivering in feite, met name dat het *"legaal verblijf in België is verstreken"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3, § 2, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij geboren en opgegroeid is in Port Said en zich omwille van zijn financieel moeilijke situatie nooit naar elders heeft kunnen verplaatsen, dat hij geen eigendommen heeft in de stad waar hij altijd heeft geleefd en ook niet daarbuiten en dat uit zijn financiële precarie situatie duidelijk is af te leiden dat hij geen kapitaal heeft om eigendommen te kopen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat *"het attest van de Egyptische autoriteit, waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerend goed bezit op het grondgebied van Port Said, niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs dat verzoeker geen eigendommen bezit"*. De verzoeker beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien blijkt zijn situatie hem geenszins te hebben verhinderd om in december 2011 met een visum kort verblijf naar België te reizen. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij een attest van 18 mei 2015 van de Egyptische autoriteiten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen onroerende goederen bezit op het grondgebied van Port Said, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat uit de voorgelegde stukken *"niet afdoende (blijkt) dat betrokkene geen eigendommen heeft"* en dat *"het attest (...) enkel uitspraak (doet) over de situatie in Port Said"*. Met een dergelijk betoog doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van het door hem voorgelegde attest.

De verzoeker licht voorts toe dat hij tot 27 november 2011 als bestuurder tewerkgesteld is geweest, doch dat het inkomen dat hij hieruit verkreeg te beperkt was, waardoor hij nog steeds afhankelijk was van de referentiepersoon die hem van 2008 tot en met 2011 maandelijks € 150 overmaakte. Hij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er toe gehouden is de (ongedateerde) verklaring op eer van mevrouw T.M., waarin deze (onder meer) verklaarde gedurende vier jaar (van 2008 tot en met 2011) iedere maand € 150 naar hem te hebben gestuurd, in aanmerking te nemen, nu de wet stelt dat bij ontstentenis van documenten uitgaande van de bevoegde overheid het bewijs van het ten laste zijn kan worden geleverd met elk passend middel. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat *“een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden”*, zodat *“deze niet in overweging genomen (kan) worden als afdoende bewijs van deze financiële transacties”*. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de *in casu* voorliggende (ongedateerde) verklaring op eer als een passend (bewijs)middel zou moeten worden beschouwd in de zin van artikel 47/3, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn situatie onzorgvuldig werd onderzocht.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN